

Súd: Krajský súd Nitra  
Spisová značka: 11Co/149/2014  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4312217093  
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 10. 2015  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marta Molnárová  
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:4312217093.2

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Molnárovej a členiek senátu JUDr. Dariny Vargovej a JUDr. Violy Takáčovej, PhD., v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o. Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o. Grösslingova 4, Bratislava, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 8C/130/2012-43 zo dňa 22. januára 2014 a proti uzneseniu Okresného súdu Nitra č. k. 8C/130/2012-63 zo dňa 19. 05. 2014, takto

### rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zo dňa 19. 05. 2014 č. k. 8C/130/2012-63 **p o t v r d z u j e**.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

### o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa, týkajúci sa uplatneného nároku na náhradu majetkovej ujmy v sume 1.347,05 eura a náhrady nemajetkovej ujmy v sume 269,41 eur, pričom o náhrade trov konania rozhodol tak, že odporcovi nepriznal náhradu trov konania. V odôvodnení svojho rozsudku súd prvého stupňa uviedol, že v predmetnej veci sa navrhovateľ domáhal náhrady škody, ktorú mu mal zapríčiniť exekučný súd svojim nelegálnym konaním. Navrhovateľ nesprávny úradný postup charakterizoval nevydaním rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prietahov a vykonaním nelegálneho úradného postupu, ktorý spočíva v tom, že súd vykonal opätovné posúdenie práva navrhovateľa na zaplatenie dlhu v časti istiny bez splnenia zákonných podmienok na takýto postup, formálne vyvolal stav, ktorý založil prekážku veci rozhodnutej v právnom vzťahu medzi navrhovateľom ako oprávneným a dlžníkom ako povinným odvíjajúceho svoju podstatu od uzatvorenej zmluvy o úvere. Súd prvého stupňa uviedol, že zo spisu Okresného súdu Levice sp. zn. 14Er/452/2010 vyplýva, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podal súdny exekútor na súd dňa 07. 06. 2010. Exekučným titulom na vykonanie exekúcie bol rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s. Bratislava sp. zn. SR 21287/09. Okresný súd Levice rozhodol o žiadosti súdneho exekútora na vykonanie exekúcie uznesením č. k. 14Er/452/2010-14 zo dňa 13. 10. 2010 tak, že žiadosť zamietol. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 03. 11. 2010. Okresný súd Levice uznesením č. k. 14Er/452/2010-48 zo dňa 30. 05. 2012 exekučné konanie zastavil. Súd prvého stupňa uviedol, že zo zoznamu žiadostí o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, ktorý je vedený na Okresnom súde Nitra pod Spr. 1001/2012 a obsahuje všetky podané žiadosti vyplýva, že navrhovateľ podal

žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody ma Ministerstvo spravodlivosti SR dňa 23. 04. 2012 a dňa 25. 09. 2012, pričom v súčasnej dobe je nepochybné, že lehota 6 mesiacov od ich podania už uplynula a k dohode nedošlo, to znamená že odporca neuznal nárok navrhovateľa v rámci predbežného prerokovania ho neuspokojil a preto mal súd za to, že keď v čase rozhodovania súdu 6 mesačná lehota uplynula, návrh nemožno považovať za predčasne podaný. Súd vzhľadom na vznesenú námietku premlčania zo strany odporcu uviedol, že nárok navrhovateľa za premlčaný nepovažuje, keďže od podania návrhu na vykonanie exekúcie do podania žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody u odporcu neuplynula lehota 3 rokov. Súd prvého stupňa sa zaoberal navrhovateľom tvrdenými skutočnosťami o nesprávnom úradnom postupe exekučného súdu, ktorý má spočívať v tom, že súd nedodrжал zákonnú lehotu na vydanie rozhodnutia a dĺžka v ktorej rozhodol je neprimeraná, čím došlo i k prieťahom v konaní, ako aj v tom, že exekučný súd skúmal opätovne právo navrhovateľa na zaplatenie dlhu v časti istiny bez splnenia zákonných podmienok na takýto postup a formálne vyvolal stav, ktorý založil prekážku veci rozhodnutej v právnom vzťahu medzi navrhovateľom ako oprávneným a dlžníkom ako povinným. Súd však v tomto konaní neskúmal, či bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, garantované v článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, pretože túto otázku je kompetentný preskúmať ústavný súd na podklade ústavnej sťažnosti, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu. Zo znenia ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku súd dospel k názoru, že zákonom stanovená lehota 15 dní sa vzťahuje len na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v prípade, že súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Ak však súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne, pričom zákon na vydanie zamietajúceho rozhodnutia nestanovuje žiadnu lehotu. V predmetnej veci bola žiadosť o vydanie poverenia podaná na súd dňa 07. 06. 2010 a Okresný súd Levice o žiadosti súdneho exekútora rozhodol uznesením č. k. 14Er/452/2010-14 zo dňa 13. 10. 2010 tak, že žiadosť zamietol. Okresný súd Levice o žiadosti o vydanie poverenia rozhodol v lehote 128 dní od jej podania, ktorú lehotu nemožno považovať za neprimeranú. V ďalšej časti odôvodnenia svojho rozsudku súd prvého stupňa poukázal na ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, v zmysle ktorého je exekučný súd ex offo povinný skúmať, či exekučný titul nie je v rozpore so zákonom, t. j. či bol vydaný orgánom, ktorý mal na to právomoc a či je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Exekučný poriadok označuje za exekučný titul nielen vykonateľné rozhodnutie súdu, ale napr. aj vykonateľné rozhodnutia orgánov verejnej správy, rozhodcovských súdov a iných orgánov. V prípade, ak exekučným titulom má byť rozhodnutie orgánu verejnej správy, ktorý nemal právomoc na jeho vydanie, považuje právna teória i súdna prax takéto rozhodnutie za nulité, teda z právneho hľadiska za neexistujúce a nikoho nezaväzujúce. Obdobné dôsledky treba priznať aj rozhodnutiu iného orgánu, ak tento orgán nemal právomoc ho vydať, pokiaľ to právna úprava nevyklučuje. Rozhodnutie postihnuté nedostatkom právomoci orgánu, ktorý ho vydal, nie je spôsobilé založiť ani prekážku res iudicata. V prípade, ak je predmetom rozhodcovského konania spor zo spotrebiteľského právneho vzťahu, exekučný súd je oprávnený a zároveň povinný skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy a v prípade zisteného nedostatku v tomto smere konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom, ktorý znamená neúčinnosť, a teda i nezáväznosť tohto exekučného titulu. Takúto interpretáciu označených ustanovení zákona o rozhodcovskom konaní v spojitosti s § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyžaduje naplnenie príkazu vyplývajúceho z princípu ochrany práv spotrebiteľa, ktorým je odstránenie značnej nerovnováhy v právach a povinnostiach založených spotrebiteľskou zmluvou ku škode spotrebiteľa. Ochrana spotrebiteľa je predmetom verejného záujmu a je nevyhnutná pre zvýšenie životnej úrovne a kvality života občanov. V spotrebiteľských veciach je pomerne časté, že všeobecný súd môže prvýkrát poskytnúť z úradnej povinnosti spotrebiteľovi spravodlivú ochranu jeho práv až po podaní návrhu na exekúciu rozhodcovského rozsudku. Ďalej súd prvého stupňa uviedol, že po podaní žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie exekučný súd preskúmava žiadosť o udelenie poverenia, návrh na vykonanie exekúcie alebo exekučný titul z hľadiska ich súladu so zákonom. Súd v tomto štádiu vychádza z tvrdení oprávneného v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu a nevykonáva dokazovanie (ako procesnú činnosť súdu osobitne upravenú v ustanoveniach § 122 až § 124 OSP) - postačujúce je totiž, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu, vrátane do neho založených listín. Dokazovanie (vyžadujúce nariadenie pojednávania s možnosťou účasti oprávneného i povinného) v tejto časti exekučného konania neprichádza do úvahy aj z dôvodu, aby sa tým nezmaril účel exekúcie, o ktorej sa má povinný prvýkrát dozvedieť až doručením upovedomenia o začatí exekúcie. K takému právnomu záveru dospel aj Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 5 MCdo 11/2012 zo dňa 29. 04. 2013. Nevyhnutným

predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu je protiprávny úkon, resp. škodová udalosť, vznik škody, príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom (škodovou udalosťou) a vznikom škody a v prípade subjektívnej zodpovednosti i zavinenie, pričom zodpovednosť za škodu v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov je koncipovaná ako zodpovednosť objektívna, čo znamená, že zo strany oprávneného subjektu nie je potrebné preukazovať zavinenie vo forme úmyslu, resp. nedbanlivosti, ale stačí preukázať, že škoda vznikla a že je výsledkom činnosti príslušného orgánu štátu. Súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že v danej veci nebol preukázaný základný predpoklad pre nárok na náhradu škody, a to protiprávny úkon, resp. škodová udalosť, t. j. v danom prípade nesprávny úradný postup Okresného súdu Levice, ktorý podľa tvrdenia navrhovateľa rozhodol o žiadosti na vydanie poverenia s omeškaním viac ako 191 dní, čo sa ukázalo ako tvrdenie nepravdivé. Súd vykonaným dokazovaním dospel k názoru, že vydaním rozhodnutia exekučného súdu o zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia v lehote 128 dní, pre ktoré zákon inak ani neustanovuje povinnosť rozhodnúť do 15 dní od doručenia žiadosti a pre uvedený prípad nie je zákonom stanovená žiadna lehota, nemohlo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, spočívajúcemu v nedodržaní zákonom stanovenej lehoty. Zároveň nebolo ani preukázané, že by oprávneným orgánom bolo rozhodnuté o zistení prieťahov v konaní, čo by inak mohlo byť považované za nesprávny úradný postup. K nesprávnemu úradnému postupu nedošlo ani tým, že súd skúmal exekučný titul z hľadiska jeho formálnej a materiálnej vykonateľnosti a podrobil preskúmaniu i platnosť rozhodcovskej zmluvy, na čo je oprávnený v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, podľa ktorého v prípade zistenia rozporu rozhodcovského rozsudku so zákonom, je povinný žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnuť. Nakoľko v konaní nebol zistený namietajúci nesprávny úradný postup, nemohol navrhovateľovi vzniknúť ani nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy a preto nebolo potrebné sa týmto nárokom z hľadiska jeho špecifikácie a výšky ďalej zaoberať. Vzhľadom na nepreukázanie existencie zodpovednostných predpokladov, súd prvého stupňa považoval nárok navrhovateľa za neopodstatnený a preto návrh v plnom rozsahu zamietol.

Po právnej stránke súd prvého stupňa svoje rozhodnutie odôvodnil citáciou ustanovení § 3 ods. 1 písm. d), 2, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3, § 19 ods. 1, 3 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene a niektorých zákonov v znení platnom v čase podania návrhu na vykonanie exekúcie, ustanovení § 41 ods. 1, 2 písm. d), § 44 ods. 1, 2 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení platnom v čase začatia exekučného konania a ustanovení § 45 ods. 1, 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov. O trovách konania súd prvého stupňa rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 OSP tak, že odporcovi, ktorý mal vo veci úspech náhradu trov konania nepriznal, keďže žiadne nešpecifikoval v zákonom stanovenej lehote a z obsahu spisu je zrejmé, že mu žiadne trovy nevznikli.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ v zákonom stanovenej lehote odvolanie, v ktorom uviedol, že ako účastníkovi konania mu bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, súd prvého stupňa nesprávne právne vec posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu, nedostatočne zistil skutkový stav a zároveň súdu prvého stupňa vytkol neúplne zistený skutkový stav veci, pretože súd nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a tiež bol toho názoru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. K dôvodom odvolania bližšie uviedol, že zásadne namieta skutočnosť, že súd rozhodol v merite veci na základe "inšpirácie" novou právnou úpravou obsiahnutou v ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. V právnom štáte a osobitne v spravodlivom súdnom konaní nie je podľa názoru navrhovateľa možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenie zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústreďeného postupu, ktorý má dôsledok v nesprávnom súdnom rozhodnutí a takéto rozhodnutie musí byť zrušené. Súd bol jednoznačne pri svojom rozhodovaní viazaný ust. § 9 ods. 1 vyššie citovaného zákona v znení účinnom pred prijatím zák. č. 412/2012 Z. z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z. Súd svojím rozhodnutím aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Odvolateľ zároveň namietal, že súd prvého stupňa vôbec nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav

právnej neistoty. Mal za to, že právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý bol z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Exekučný súd rozhodoval o udelení poverenia na vykonanie exekúcie, s čím nemal nič spoločné rozhodcovský súd. Právna istota ohľadom riadneho výkonu exekúcie nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu, ale len súdu exekučného. V ďalšej časti svojho odvolania odvolateľ vytýkal, že súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Súd mal podľa neho aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda boli neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nebolo možné založiť meritórne rozhodnutie. Navyše, súd svojimi úvahami úplne negoval doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, ktorá bola základom štandardu ochrany základných práv v Európe, teda aj práva na spravodlivý súdny proces a osobitne práva na prerokovanie veci v primeranom čase. Štrasburský súd opakovane uviedol, že zodpovednosť štátu za prieťahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú "mimosúdne" faktory. Tento súd tiež uviedol, že "dohovor zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok takým spôsobom, aby vyhovel požiadavkám článku 6 ods. 1, zahrňujúc aj právo na rozhodnutie veci v primeranej lehote". Odvolateľ uviedol, že nechápe, aký vplyv na výsledok konania má skutočnosť, že súd vyjadril svoje presvedčenie o rozpor exekučného titulu so zákonom. Podľa jeho názoru ide o prejav nesústredenej činnosti súdu, kedy súd vyhodnocoval i také skutočnosti, ktoré s predmetom konania nesúviseli. S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby odvolateľ žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 <. OSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas účastníkom konania (§ 204 ods. 1 <., § 201 <. OSP), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 <. OSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (ust. § 214 ods. 2 OSP), s verejným vyhlásením pri splnení podmienok podľa § 156 ods. 3 OSP, preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 OSP) a rozsudok okresného súdu ako vecne správne potvrdil (§ 219 ods. 1 <. OSP).

Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (účinný v čase začatia tohto konania), vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu.

Podľa § 9 ods. 1 citovaného zákona (účinný v čase začatia tohto konania), štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda (ods. 2).

Podľa § 17 ods. 1, 2, 3 citovaného zákona, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

V preskúmvanej veci odvolací súd vychádzal zo zásady *iudex ne eat ultra petita partium* (sudca nech nejde nad návrhy strán), ktorá vyplýva z ust. § 212 Občianskeho súdneho poriadku a keďže sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodním napadnutého rozhodnutia, vo svojom rozhodnutí sa obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Žalobca v podanom odvolaní naďalej tvrdí, že súd vec nesprávne posúdil po právnej stránke a nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom konania nevznikol stav právnej neistoty v súvislosti s určením zákonnej lehoty na vydanie poverenia v exekučnom konaní, keď exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia po uplynutí zákonom stanovenej lehoty s omeškaním viac ako 191 dní.

Nesprávnym právnym posúdením veci sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale ho nesprávne vyložil.

Úlohou odvolacieho súdu bolo zistiť, či súd prvého stupňa na zistený skutkový stav správne aplikoval príslušné právne predpisy. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s právnym posúdením veci a v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie rozhodnutia uvedené súdom prvého stupňa.

Žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola Okresnému súdu Levice doručená dňa 07. 06. 2010, k čomu pripojil zápisnicu o návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zo dňa 11. 05. 2010. Exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská, a.s. Bratislava a o tejto žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie exekučný súd rozhodol uznesením zo dňa 13. 10. 2010 tak, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietol (právoplatné dňa 03. 11. 2010 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre zo dňa 22. 06. 2011 č. k. 5CoE/53/2011-40, ktorým bolo odvolacie konanie zastavené, nakoľko oprávnený vzal podané odvolanie proti uzneseniu súdu prvého stupňa zo dňa 13. 10. 2010 späť). Exekučný súd uznesením zo dňa 30. 05. 2012 č. k. 14Er/452/2010-48 exekučné konanie zastavil. Ak teda súd vydal uznesenie o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia dňa 13. 10. 2010, rozhodol tak v primeranej lehote a súd prvého stupňa správne konštatoval, že nebolo preukázané tvrdenie žalobcu, že o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bolo rozhodnuté s omeškaním až 191 dní od jej podania, ale do 128 dní od podania žiadosti na súd.

Súd prvého stupňa jasne, logicky a vecne správne odôvodnil aj svoj záver, prečo tak rozhodol a vysvetlil rozdiel právneho stavu ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v čase rozhodovania v prípade, ak exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok a s poukazom na ustálenú judikatúru rozhodovacej činnosti súdov poukázal na konkrétne rozhodnutia, ktoré obdobné prípady riešili a z úradnej povinnosti skúmal materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku. Tvrdenie odvolateľa o tom, že o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie omeškanie viac ako 191 dní nebolo preukázané a toto tvrdenie i odvolací súd považuje za nepravdivé. V danej veci i odvolací súd je toho názoru, že keby aj bolo preukázané tvrdenie žalobcu v nedodržaní dĺžky lehoty na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia, túto skutočnosť nemožno automaticky vyhodnotiť ako porušenie základného práva účastníka konania s dopadom na tvrdenie navrhovateľa, že nesprávny úradný postup bol v konaní preukázaný nedodržaním zákonom stanovenej lehoty pre rozhodnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (pozri napr. rozhodnutie II ÚS 471/2012, I ÚS 86/02). Žalobca mal možnosť proti uzneseniu exekučného súdu v danej veci podať opravný prostriedok, čo aj využil, avšak ho vzal späť. Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že Ústavný súd vo viacerých svojich rozhodnutiach podrobne analyzoval dôvody zjavnej neopodstatnenosti sťažností odvolateľa v týchto veciach (zastavenie exekúcie) a akceptoval právne závery všeobecných súdov o neprípustnosti, resp. zastavení exekúcie, lebo rozhodcovský rozsudok (notárska zápisnica), na podklade ktorých boli exekúcie vedené (resp. navrhnuté) neboli z rôznych dôvodov spôsobilým exekučným titulom na vedenia exekúcie (napr. uznesenie ÚS SR sp. zn. III. 148/2014).

Pokiaľ ide o ďalšie námietky odvolateľa, odvolací súd je toho názoru, že sú uvedené iba vo všeobecnej rovine bez konkrétnej špecifikácie, ako mal súd rozhodnúť o jeho žalobe, teda ako mal po právnej stránke posúdiť jeho uplatnený nárok, čo neurobil a pokiaľ ide o jeho tvrdenie, že súd žalobu zamietol na základe úpravy obsiahnutej v § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. z dôvodu, že súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo

k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu, teda že súd založil svoje rozhodnutie na neprípustnej interpretácii, odvolací súd dospel k záveru, že ak nebol splnený základný predpoklad zodpovednostného vzťahu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (nesprávny úradný postup), nemal dôvod zaoberať sa ďalšími námietkami odvolateľa, ani ďalšími atribútmi vzniku škody (štyri zákonné podmienky) a nemajetkovej ujmy uplatnenej odvolateľom podanou žalobou.

Ústavný súd Slovenskej republiky judikoval, že reálne uplatnenie a garantovanie základného práva na súdnu ochranu nielenže neznamená právo na úspech v konaní, ale ani nárok na to, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predpokladá účastník konania. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich (III. ÚS 369/2010- 12). Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu, z Ústavy SR ani Dohovoru nemožno vyvodzovať, že súdy sa musia zaoberať zvlášť každým bodom, ktorý niektorý z účastníkov konania môže považovať za zásadný pre svoju argumentáciu (mutatis mutandis I. ÚS 56/0 I). Odvolací súd dáva do pozornosti odvolateľa (žalobcu) i rozhodnutie ESLP prípad Garcia Ruiz c. Španielsko z 21. 01. 1999, z ktorého tiež vyplýva, že sa nevyžadujú, aby na každý argument účastníka konania bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ale iba na taký argument, ktorý je pre rozhodnutie danej veci rozhodujúci a vyžaduje sa špecifická odpoveď. Podľa rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Helle v. Fínsko z 19. decembra 1998 sa odvolací súd pri potvrdení prvostupňového rozhodnutia (zamietnutí odvolania) v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia súdu nižšieho stupňa.

Súd je toho názoru, že súd prvého stupňa riadne odôvodnil svoje rozhodnutie v ústavnom a zákonom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci (v súlade s nálezom napr. Ústavného súdu SR I ÚS 241/07, I ÚS 342/2010 a pod.). Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu (článok 46 a nasl. Ústavy SR a článok 6 ods. 1 Dohovoru), ktoré vylučujú ľubovôľu pri rozhodovaní, lebo povinnosťou súdu je presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť. Žalobou napadnuté rozhodnutie v dostatočnej miere uvádza dôvody, na ktorých sa výrok rozhodnutia zakladá.

Pri riadnom a dôslednom oboznámení sa s rozsudkom okresného spisu je zřejmé a nepochybné, že všetky otázky všeobecne namietané odvolateľom v odvolaní boli už súdom prvého stupňa vysvetlené. Odvolací súd nepovažuje rozhodnutie súdu prvého stupňa za vnútorne rozporné. K záveru súdu prvého stupňa o rozpore exekučného titulu so zákonom sa odvolací súd s rozhodnutím súdu prvého stupňa v plnom rozsahu stotožňuje a poukazuje v tejto otázke na ustálenú judikatúru NS SR ( pozri napr. rozhodnutia NS SR, sp. zn. 6Cdo 6/2013, R 46/2012 - 3Cdo 146/2011, 6Cdo105/2011).

S poukazom na vyššie uvedený záver sudu prvého stupňa, ktorý urobil a ustál vo svojom rozhodnutí, zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade so zákonom. Z týchto dôvodov bolo potrebné rozhodnúť tak, ako je uvedené v prvom výroku tohto rozsudku tak, že rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil.

K druhému výroku tohto rozsudku odvolací súd uvádza, že napadnutým uznesením súd prvého stupňa uložil navrhovateľovi, aby v lehote 10 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti uznesenia zaplatil súdny poplatok za odvolanie, ktorý je 20,- eur, a to podľa položky č. 7 písm. a/ Sadzobníka súdnych poplatkov.

Proti uzneseniu podal odvolanie navrhovateľ, ktorý ho navrhol zrušiť. Namietal, že napadnuté uznesenie neobsahuje podstatnú náležitosť, a to odôvodnenie, čo je, i s poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline č. k. 8Co 295/2013, dôvodom na zrušenie tohto uznesenia o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok za odvolanie. Poukázal na položku č. 7 Sadzobníka súdnych poplatkov zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov, podľa ktorého bol podľa názoru navrhovateľa vyrubený súdny poplatok za odvolanie. Uviedol, že podľa položky č. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov sa poplatok vyrubuje za žalobu na náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Ako vyplýva z tejto definície spoplatneného úkonu, spoplatneniu podlieha len podanie žaloby na náhradu škody, ale nie ďalšie úkony vo veci samej, ako sú odvolanie, dovolanie a pod., ako je tomu pri položke 1 Sadzobníka súdnych poplatkov. Konštatoval, že podal odvolanie proti rozsudku, a nie žalobu. Súd nie je oprávnený svojvoľne rozširovať okruh úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku, preto navrhovateľ nemôže byť

vyzvaný na platenie súdneho poplatku za podané odvolanie. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. 03. 2007 v konaní pod sp. zn. 4 Cdo 39/2007, v zmysle ktorého "za súdne konania, ktoré nie sú uvedené v Prílohe zákona č. 71/1992 Zb. (Sadzobník súdnych poplatkov) sa súdne poplatky nevyberajú; v takomto prípade poplatková povinnosť nevzniká a analogické určenie výšky súdneho poplatku neprichádza do úvahy". Zdôraznil, že v prílohe zákona č. 71/1992 Zb. (Sadzobník súdnych poplatkov) nie je jasne a jednoznačne stanovená poplatková povinnosť za podanie odvolania voči rozhodnutiu súdu o žalobe na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Namietal, že poplatková povinnosť mu bola uložená v rozpore so zákonom č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov v prípade, keď ju nemal. Ďalej uviedol, že použitie analógie legis je v prípadoch vyrubenia súdneho poplatku vzhľadom na čl. 59 ods. 2 Ústavy SR vylúčené. Ak je účastníkovi konania v rozpore s vyššie citovaným zákonom ukladaná poplatková povinnosť tam, kde ju nemá, predstavuje takýto zásah zo strany štátu spravidla i zásah do jeho základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ale rovnako tak porušenie čl. 12 ods. 1, no najmä čl. 13 ods. 1 písm. a/ Ústavy SR, podľa ktorého povinnosti možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd. Ďalej navrhovateľ v podanom odvolaní poukázal na ust. § 18ca zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, v zmysle ktorého z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. 09. 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. 09. 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. 09. 2012. V danom prípade bola žaloba podaná pred 01. 10. 2012, konanie sa teda začalo pred účinnosťou zákona č. 286/2012 Z. z a preto je nutné v súvislosti s podaným odvolaním aplikovať právny stav platný do 30. 09. 2012. Do 30. 09. 2012 bolo podľa ust. § 4 ods. 1 písm. k/ zákona o súdnych poplatkoch konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom od poplatku vecne oslobodené. Navrhovateľ poukázal na to, že Okresný súd Komárno a Okresný súd Rimavská Sobota pristúpil k zrušeniu uznesení o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie podľa položky 7a (uznesenie zo dňa 16. 10. 2013 v konaní pod sp. zn. 8C 842/2012 a uznesenie zo dňa 03. 01. 2014 v konaní pod sp. zn. 16C/174/2012).

Odvolací súd odvolaniu navrhovateľa nevyhovел z dôvodu, že súdne poplatky sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb. Účelom súdnych poplatkov je aspoň čiastočná úhrada nákladov spojených so súdnym konaním zo strany účastníkov konania. Poplatníkom je navrhovateľ poplatkového úkonu, ak je podľa sadzobníka ustanovený poplatok z návrhu. V odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie. Poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ. Sadzba poplatku je uvedená v sadzobníku percentom zo základu poplatku alebo pevnou sumou. Ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej.

Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že súd prvého stupňa správne postupoval, keď navrhovateľovi vyrubil súdny poplatok v sume 20,- eur podľa položky 7 písm. a/ Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu k zákonu č. 71/1992 Zb. za odvolanie zo dňa 17. 04. 2014 podané proti rozsudku súdu prvého stupňa. Na zdôraznenie správnosti napadnutého uznesenia odvolací súd konštatuje, že do 30. 09. 2012 bolo súdne konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom podľa ustanovenia § 4 ods. 1 písm. k/ zákona č. 71/1992 Zb. oslobodené od poplatku, avšak od 01. 10. 2012 bolo predmetné ustanovenie zrušené. Keďže odvolacie konanie v danej veci začalo podaním odvolania, ktoré bolo doručené súdu prvého stupňa dňa 25. 02. 2014, nemožno na odvolacie konanie aplikovať ustanovenie § 4 ods. 1 písm. k/ zákona č. 71/1992 Zb. v znení účinnom do 30. 09. 2012 (v zmysle prechodného ustanovenia § 18ca zákona č. 71/1992 Zb.), ale ustanovenia zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov účinné v čase začatia odvolacieho konania.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené v druhom výroku výrokovej časti tohto rozsudku a uznesenie súdu prvého stupňa zo dňa 19. 05. 2014 č. k. 8C/130/2012-63 podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správne potvrdil.

Úspešný odporca si v odvolacom konaní trovy neuplatnil (nepodal návrh), a preto mu odvolací súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s §151 ods. 1 O. s. p. náhradu trov konania nepriznal.

O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

**Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.